

Не чакаха много, за да научатъ какво бѣше станало. Василъ, зачервенъ, ядосанъ, повика Марина и му каза:

— Марине, да приготвишъ две каруци. Турри ритли на едната. Ще си пренеса едно-друго въ града. Отивамъ си, напушамъ вече...

Чистосърдеченъ, какъвто си бѣше, Захария открито си каза самата истина: всичко ставаше по волята на жена му, на Севастица. Тя искаше да се продаде чифликътъ. Тя сжщо бѣше писала, че следъ два-три деня ще си дойде, но не иска да завари въ чифлика Василя и Галунка. Тѣ трѣбваше да си идатъ преди нея.

Макаръ да бѣше си поплакала, Галунка пакъ се развесели.

— Ще си идемъ пъкъ въ града, какво, — говорѣше тя. — И въ града е хубаво. Имаме си кжца, ще си живѣемъ. Кога да е трѣбваше да идемъ тамъ, нали имаме деца за училище. Не я е срамъ Севастица. Да казва, че Василъ я билъ окралъ. Какво ѝ е взелъ Василъ, я да каже? Василъ ѝ запази имота. Ако не бѣше Василъ, нѣмаше да остане и туй, дето сега го има. Нека, нека се насади сама...

На другия день, съ цѣлата си покжщнина, натоварена на две кола, Василъ и Галунка заминаха. Следъ други два деня, съ каруцитѣ, които се върнаха отъ града, си дойде Севастица.

Сега и Захария се показва навънъ отъ го-